

[Svend E. Johansen.]

for Dem som over for Deres Broder, at Landsretssagfører Schmidts Udtalelser underhaanden til mig om, at han havde Grund til at tro, at Statsbanerne vilde gaa med til en Ordning, var absolut fortrolige. Jeg gjorde Dem opmærksom paa, at De under ingen Omstændigheder maatte eller kunde benyttes, derfor er vi nu ubetinget som gentlemen afskaaret fra at paaberaabe os disse Udtalelser.“

Jacobsen vilde appellere. Politadvokaten pressede paa for ikke at faa Appel. Banerne lod gennem deres Sagfører skinne igennem, at de gerne vilde have et Forlig i Stand. Forsvareren fraraadede paa det Grundlag en Appel. Jacobsen fulgte Raadet. Forligsforhandlingerne blev ikke etableret. Det er ørkesløst at rejse Spørgsmaalet, om de antydede Forligsmuligheder kun var et Middel for at faa Appelfristen overskredet, men — ja, Spot og Skade følges jo som Regel ad — nu bebrejder netop de Kredse, der gjorde, hvad de kunde, for at forhindre Appel, Jacobsen, at han ikke appellerede, og udlægger Undladelsen som et Svaghedstegn. Er Kommentarer ikke overflødige?

En helt anden Side af dette Spørgsmaal, og slet ikke den betydningsløseste, er: Hvorfor appellerede Statsbanerne ikke selv Dommen? De havde saa vist Grund til det, klædt af til Skindet som de var gennem Dommens Præmisses, der fastslog urigtig Forklaring fra Banernes Side, Ombygningen af Arealplan, Brud af Seglene. Men, den Plamase paa Statsbanernes Ære, som Byretsdommen i Virkeligheden er, putter man roligt i Lommen.

Jeg tvinges til at omtale et Par Ting, som den højtærede Justitsminister var inde paa i sin Besvarelse. Han sagde, at Sagen var jo i Virkeligheden ordnet derigennem, at Jacobsen havde faaet den Erstatning, han selv forlangte, de 3 000 Kr., som det havde kostet ham at flytte Benzinkiosken, og saa kunde man i øvrigt naturligvis bebrejde Banerne, at de havde været to Aar om at udbetale denne i og for sig rimelige Erstatning.

Jeg vil benægte, at man kan stille Forholdet op paa den Maade. Sagen er den, at i 1926 kommer Fabrikant Jacobsen ind i en økonomisk Nødstilstand, der er forstaaelig, naar man erindrer sig, at hans Bank brød sammen, og at visse Forhold, som Tiden ikke tillader mig at komme ind paa, men bl. a. Forholdet med den nederste Etage i Bygningen, som Statsbanerne skulde have forpligtet sig til at leje, ikke kom i Orden. Han var kort og godt i 1926 i en

økonomisk Nødsituation, saaledes at han maatte henvende sig til Banerne og appellere til deres Hjælpsomhed og deres Storsyn og den Kulance, som Banerne jo som en stor Statsinstitution gerne skulde være i Besiddelse af.

Der blev truffet en Ordning, der blev til en Tillægskontrakt af Januar 1927, og i denne Ordning fik Fabrikant Jacobsen nogle Lejenedsættelser, saaledes som den højtærede Justitsminister nævnte det, samt Erstatningen paa de 3 000 Kr. De 3 000 Kr. udbetalte man kun Jacobsen paa Betingelse af, at han samtidig erklærede sig villig til at gennemføre en Ordning, saaledes at Statsbanerne igen fik Garderoben, der var et af de væsentligste Aktiver ved Bygningen, flyttet tilbage til Hovedbygningen paa Østerport Station. Statsbanerne, der jo havde saa udmærket Kendskab til Jacobsens økonomiske Forhold gennem nogle Meddelelser fra Diskontobankens Likvidationskomité, havde den Mulighed, at de kunde diktere Betingelserne, og de udnyttede saa denne Nødsituation, Jacobsen var i, til at tvinge ham til at afstaa Garderoben, en Afstaaelse, der betød, at den mellemste Etage blev nærmest værdiløs, idet den ikke vilde kunne afkaste ret meget, fordi den var indrettet og kun tænkt anvendt til Statsbanernes Garderobe og Cykelstald.

Herom siger Banechef Flensborg i Byretten den 10. Juni 1929:

„Da der fra Appellanten kom Henvendelse om Nedsættelse i Lejeafgiften, benyttede man Lejligheden til at knytte dette Spørgsmaal sammen med en Forandring af Garderobeforholdene, saaledes at man rettede Krav til Appellanten om at opsiges sin Eneret til Garderoben.“

Man var altsaa ikke blot to Aar om at yde denne Erstatning paa de 3 000 Kr., men da Chancen to Aar efter kom, saa benyttede man den og udnyttede den til at tvinge Jacobsen til at afstaa det Aktiv, Garderoben var. Man gav nogle Lejenedsættelser, ja, det er rigtigt — jeg har dem ikke præsent, men Justitsministeren har jo ogsaa nævnt dem over for os i sit Svar —, men jeg vil gerne sige, at naar Jacobsen indgik paa denne Tillægskontrakt i Januar 1927, saa var det, fordi Nøden bogstavelig drev ham til det, fordi Diskontobanken Nytaarsaftensdag 1926 havde bestilt Fogedforretning, der skulde gøres Udlæg hos ham for et Afdrag paa Byggelaanet, han ikke var i Stand til at betale. Og naar en Mand staar med Revolveren for Brystet, reagerer han noget anderledes, end man gør, hvis man sidder hyggeligt og roligt ved Skrive-